

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συγινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν θρησκευτικῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγαθὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΝΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς	ΙΑΡΥΘΗ Τῶν 1879		Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐνιαία ὁμ. 16.—	Ἐνιαία ὁμ. 10.—	ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ		Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐξέμνητος 6,50	Ἐξέμνητος 10,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ταμίανος 4,50	Ταμίανος 6,50	Ἐν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1920		Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Δι συνδρομῆς ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστοτε μηνός.				Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Περίοδος Β' — Τόμος 27*				Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
				Ἐξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15*

Ἡ διήγησις τοῦ Τζάκ — Χαμήλος σὺ δάσος. — Οἱ ἀγριοὶ ἀπὸ γροῖ. — Ἀνησυχία πρὸς μαγαζίνου. — Ἡ καθυστέρησις τοῦ «Εἰρήνη». — Ἀναμονὴ τριῶν ἑβδομάδων. — Στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Φελσενγιάμ.

Οἱ δύο οἰκογενεῖαι χύρισαν στὴν τραπέζα, μετὰ τὴν καρδιά ξαχέλισημένη ἀπὸ χαρᾶ, μὲν τὴν ἀνησυχιστικὴν εἰδήσιν πού ἔφερε ὁ Τζάκ. Δὲν συλλογιζόνταν παρ' αὐτῶν ὁ Τζάκ ἐγύρισε!

Καὶ ὁμοῦ μποροῦσαν νὰ φαντασθῶν σοβαρώτερον πρᾶγμα: Ἄγριοι στὴν ἀκτὴ τῆς Νέας Ἑλβετίας! Ὡστε ὁ κτηνὸς ἐκεῖνος πού εἶχε διακρίνει ὁ κ. Οὐόλστον, ὅταν ἡ πινακῆ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ποταμοῦ Μόντροκ, καθὼς καὶ ὅταν βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ κώου Ζάν-Ζερμάτ, ἦταν κτηνὸς ἀπὸ κατασκήνωσις ἀγρίων στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς.

Ὁ Τζάκ ἦταν φέριος ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐκάθησε ἀμέσως στὸ τραπέζι μαζὶ μετὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ἀρᾶ ἔφαγε καὶ συνήλθε, τοὺς ἔλασε τὴν ἀκόλουθη διήγησιν.

«— Ἀγαπητοὶ μου γονεῖς, σὰς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν λύπη πού σὰς προξένησα. Ναι, παρασύρθηκα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πιάσω ἕνα μικρὸν ἐλέφαντα... Δὲν ἀκούσα οὐτὴν κ. Οὐόλστον οὐτὴν τὸν Ἐρνέστο, πού με ρώταζαν, καὶ εἶναι θαῦμα πὼς γύρισα ἀπόψε σῶος καὶ ἀκέραιος!.. Ἀλλὰ αὕτη ἡ τρέλλα μου εἶχε τουλάχιστον τοῦτο τὸ καλὸ, ὅτι θὰ μὲς ἐπιτρέψῃ νὰ διοργανώσωμε μὴ σοβαρὴ ἀμυνα γιὰ τὴν περίπτωση πού οἱ ἀγριοὶ αὐτοὶ θὰ προχωροῦσαν ὡς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καὶ θανατοῦσαν τὸ Φελσενγιάμ...»

«Βρέθηκα λοιπὸν χωμένος στὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους τῶν ἐλάτων, ἀκολουθώντας τοὺς τρεῖς

ἐλέφαντες, χωρὶς νὰ ξέρω καλά, τὸ ὄμιλογί, πὼς θὰ κατὰφερνα νὰ πιάσω τὸ μικρότερον. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα περπατοῦσαν ἤσυχα, ἀνοίγοντας δρόμο μέσα στοὺς θάμνους, καὶ δὲν ἔβλεπαν πὼς τοὺς ἀκολουθοῦσα. Ἀλήθεια, κρυθόμουνα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ μὴ με ἴδωσιν καὶ κήγαινα, χωρὶς νὰ ἐξετάζω πρὸς ποῖα διεύθυνση ζυγὰς τραβοῦσαν μετὰ τὸ Φάλμπ, ὅχι λιγώτερον τρελλὸ ἀπὸ μὲνα, οὐτὴ πὼς θὰ κατὰφερνα νὰ γυρίσω. Μία ἀκατανίκητη δύναμις μ' ἐσπρωχνε μπροστὰ καὶ ἐξακολουθοῦσα ἔτσι νὰ πομακρύνουμαι δύο ὥρες, τοῦ κακοῦ ζητῶντας τρόπο νὰ ξεμοναχιάσω

τὸ χαριτωμένο ἐκείνο ἐλεφαντόπουλο... «Πραγματικῶς, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, πρὸς σφαίρας θὰ μοῦ χρειαζόνταν ὡς νὰ τὸ κατὰφερνω. Καὶ τὸ μόνον ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦταν ἴσως νὰ ἐξαγριώσω τὰ δύο ζῶα ἐναντίον μου...»

«Ὡστόσο χωνόμουν ὁλοένα βαθύτερα στὸ δάσος, μὴ λογαριάζοντας οὐτὴ τὸ χρόνο πού περνοῦσε οὐτὴ τὴν ἀπόστασιν πού με χωρὶς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, οὐτὴ τίς δυσκολίας πού θάπαινοῦσα γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῶ, οὐτὴ, — καὶ ἄς μὴ μοῦ παραθυμώσω, — τὴν ἀνησυχία πού θὰ τοὺς προξένοῦσε ἡ ἐξαφάνισή μου.

«Λογαριάζω πὼς θὰ εἶχα κάνει ἔτσι δύο ὀλόκληρες λεῦγες πρὸς τὰνατολικά, χωρὶς νὰ κατὰφερνω τίποτα... Ἀλλὰ μετὰ τὴν συνείδησιν τῆς θέσεώς μου, ἡ πρόνοιη μοῦ ἤρθε, λίγο ἀργά. Καὶ ἐπειδὴ τὰ τρία ζῶα δὲν ἔδειχναν καμμιά πρόθεσιν νὰ σταματήσωσιν, σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερον ἦταν νὰ γυρίσω πίσω.

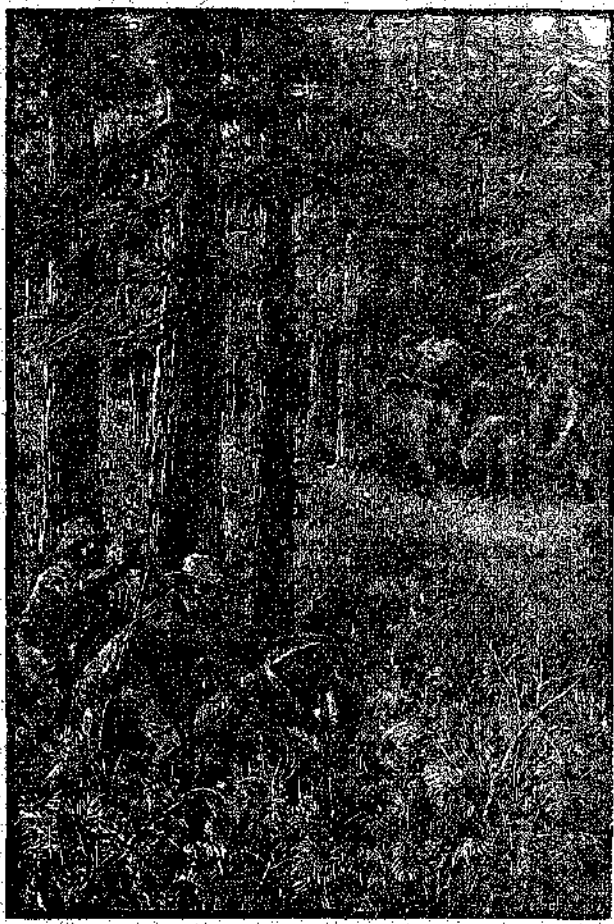
«Ἦταν τέσσαρις ἀπάνω-κάτω ἡ ὥρα. Γύρω μου τὰ δένδρα, ἀραιότερα, ἄφιναν μεταξὺ τοὺς μεγάλους. Καὶ ἡ γνώμη μου εἶναι, — ἄς τὸ ποῦμε ὅτι παρήνεσις, — ὅτι καλύτερον θὰ εἶναι νὰ διευθυνώμασθε ἴσως πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ὅταν θέλωμε νὰ φθάσωμε στὸν κώον Ζάν-Ζερμάτ.

— Ἀλήθεια, διέκοψε ὁ κ. Ζερμάτ, τοῦ δώσατε τὸνομά μου... Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστο.

— Δὲν ἦταν φυσικὸ, φίλε μου, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστον, νὰ δοθῇ στὸ ψηλότερον μέρος τῆς Νέας Ἑλβετίας τὸ ὄνομα τοῦ οἰκογενειάρχου.

— Ἔστιν λοιπὸν κώον Ζάν-Ζερμάτ! εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ, εὐχαριστώντας τὸν κ. Οὐόλστον. Μ' ἄς ἐξακολουθήσῃ ὁ Τζάκ τὴν ἱστορίαν του, νὰ μάθωμε γιὰ τοὺς ἀγρίους...

— Δὲν εἶναι πολὺ μακριά, ἐβε-

Ὁ κτηνὸς νέος θέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν πού παροῦσιν αὐτῶν... (Σελ. 382, στ. γ.)

δαίνας δ' Τζάκ, αλλά ζοντας μέσα στο τραπέζι.
— Δεν είναι πολύ μακριά; Ι φώναξε
ή κυρία Ζερμάτι.

— Η ιστορία μου, έννοιά, μητέρα, ή
ιστορία μου, γιατί οι άγριοι, δόξα τῷ
Θεῷ, απέχουν ακόμα από το Φελεσενχάιμ.
δένκα όλόκληρες λεύκες.

Η άπάντησή αυτή ήταν όπως ήθελε
καθησυχαστική κι' ο Τζάκ μπόρεσε να
εξακολουθήσει τη διήγησή του.

α— Βρισκόμουν τότε σ' ένα αρκετά
μεγάλο πλάτωμα του δάσους κι' έτοιμα-
ζόμουν να σταματήσω, όταν οι ελέφαντες
σταμάτησαν κι' αυτοί. Αμέσως έπιασα τον
Φάλμπ, που ήθελε να όρμήσει άπάνω τους.

«Όποτε σ' αυτό το μέρος της
ήταν ή κατοικία των ελεφάντων. Κι' ίσα-
ίσα ένα ποταμάκι έτρεχε κεί, ανάμεσα
στα ψηλά χόρτα. Οι δικόι μου, — τους
λέω και δικούς μου, — άρχισαν να πίνουν
τρομπάροντας το νερό με τις προδοσιδές
τους.

«Τι τά θέλετε! Όταν τους είδα άκί-
νητους κι' άνυπόπτους, τά ένστικτά μου ζύ-
πνησαν πάλι. . . Μου ήλθε ή άκατανίκητη
έπιθυμία να πομονώσω τό μικρό, σκοτώσαντας
τους δυό άλλους, έστως κι' άν θα χρειαζό-
ταν να ρίξω και το τελευταίο μου φυσέκι..
Μπορεί άλλωστε να έθαναν μόνο δυό
σφαίρες, άρκει να τους έδρισκαν στο κα-
τάλληλο μέρος' γιατί και ποιός κυνηγός
δεν έχει πεποίτηση στην έπιτυχία του; Μή
με ρωτάτε τώρα με τί τρόπο θα έπιανα
το παιδί, αφού σκότωνα τον πατέρα και τη
μητέρα, ή πώς θα κατάφερα να το κου-
βάλλω στο Φελεσενχάιμ, γιατί αυτά δεν
τά σκέφθηκα ούτ' έγώ. Σήλωσα το όπλο
μου, που ήταν γεμισμένο με σφαίρες, ση-
μάδεψα κι' έπριξα δυό φορές. Οι ελέφαντες,
κι' άν έπληρωθήκαν, θάταν πολύ έλαφρά,
γιατί άρκεστήκαν να κουνήσουν τ' αυτιά
τους και να ρίξουν στο στόμα τους την τε-
λευταία βουλιά του νερού.

«Κι' ούτε γύρισαν καν να ιδούν από
ποιο μέρος τους ήρθαν οι τουφεκιές, ού-
τε άνησούχησαν καθόλου από τά γαυγι-
σμάτα του Φάλμπ. Πριν προσθάσω να ξα-
ναγεμισώ πήρα πάλι όρμονο, άλλ' αυτή
τη φορά τόσο γρήγορα, με τον καλπασμό
σχεδόν του αλόγου, ώστε θάταν αδύνατο
να τους κυνηγήσω.

«Για ένα λεπτό, αυτοί οι όγκοι φαι-
νόταν ανάμεσα στα δένδρα, πάνω από
τους θάμνους, με τις προδοσιδές σηκω-
μένες, συντριβοντας τά χαμόκλαδα κι' έ-
πειτα χάθηκαν.

«Επρόκειτο τώρα να γυρίσω πίσω και
πρώτα-πρώτα να πορασίσω ποιά διεύθυνση
έπρεπε να πάρω. Ο ήλιος έφερε γρήγορα
και το σκοτάδι δεν ή' άργουσε να σκεπάσει
το δάσος. Ότι έπρεπε να προχωρήσω κατά
τη δύση, αυτό ήταν όλόφανερο' άλλ' άν ήταν
καλύτερα να κάμω δεξιά ή άριστερά, αυτό
δεν μου τώδειγνε τίποτα... Δεν είχα ούτε
την κοξίδα του Έρνέστου, ούτε την ίκα-

νότητα που έχει αυτός να προσανατολίζε-
ται . . . σα γνήσιος Κινέζος. Βρέθηκα λοι-
πόν σε μεγάλη άμηχανία . . .

«Τέλος σκέφθηκα, πώς δεν θα μου ήταν
ίσως αδύνατο να ξαναβρω μερικά δικά μου
ίχνη ή των ελεφάντων, γιά να οδηγηθώ.
Έκείνο όμως που θάκανε δύσκολη την ά-
ναγνώριση, ήταν ή σκοτεινιά που άρχισε
να πέφτει στο δάσος. Έπειτα πολυάριθμες
πατημασιές διασταυρωνόνταν σε κάθε μέ-
ρος. Άφηνω δα ότι άκουγα από μακριά
μερικά ήχηρά γυυλλίσματα, που βέβαια
θάταν από την όχθη του ποταμού, όπου
το κοπάδι των ελεφάντων μαζευόταν κάθε
βράδυ.

«Κατάλαβα πώς δεν θα κατάφερα να
βρω το δρόμο μου, άν δεν εσημέρουνε' κι' ο
Φάλμπ ακόμα, μ' έλο του το ένστικτο,
δεν ήξερε πού βρισκόταν.

«Μία ώρα τριγύριζα έτσι, στην τύχη,
χωρίς να ξέρω άν έπλησίαζα την ακτή ή
άν απομακρυνόμουν . . . Ω, μητέρα! τί
στεφε πώς μετανοούσα πικρά για την ά-
συλλογισία μου και, με μεγάλη μου λύ-
πη, συλλογίζόμουν πώς ο κ. Ουόλστον κι'
ο Έρνέστος, μη άποφασίζοντας να μ' εγ-
καταλείψουν, θα έφαγαν του κάκου να
με βρουν! . . . Εξαιτίας μου θάργουσαν να
γυρίσουν στο Φελεσενχάιμ, και τί θα λέ-
γατε σεις γι' αυτή την άγοποιία; . . .
Πόση άνησυχία θα δοκιμάζατε, που δε θα
μάς βλέπατε να γυρίζουμε στην προθε-
σμία, που σας είχα όρισει με το γράμμα
του ο Έρνέστος; . . . Τέλος, θα είχαν να
κάμουν κι' άλλους κόπους ο κ. Ουόλστον
κι' ο αδελφός μου, κι' όλ' αυτά εξαιτίας
μου . . .

— Ναι, εξαιτίας σου, παιδί μου, έλεπε
ο κ. Ζερμάτι κι' άν δεν συλλογίζεσσαν
τον έαυτό σου, όταν τους άφινες, έπρεπε
να συλλογισθής αυτούς κι' έμάς . . .

Συμφωνώ, άποκρίθηκε ή κυρία Ζερ-
μάτι, αγκαλιάζοντας και φιλώντας το γί-
ό της έκανε ένα μεγάλο λάθος, που μπο-
ρούσε να του στοιχίσει και τη ζωή.
Μά, αφού είν' έδώ, ξς τον συχωρέσαμε.

Ο Τζάκ εξακούλθηκε:

«Ερχομαι τώρα στα μέρος της ιστο-
ρίας, όπου τά πράγματα χειρότερεύουν.

«Ός τότε βέβαια δεν είχα διατρέξει
κανένα σοβαρό κίνδυνο . . . Με το του-
φέκι μου, είχα εξασφαλίσμένη την τροφή
μου, έστως κι' άν έκανα μία εβδομάδα να
γυρίω στο Φελεσενχάιμ.

«Κι' ακολουθώντας την ακτή, άργά ή
γρήγορα, πάντα θα γύριζα . . . Όσο για
τά άγρια ζώα, που θάταν άφθονα στο μέ-
ρος αυτό του νησιού, λογάριάζα πώς, άν
μου γινόταν καμιά έπιθεση, θα τάβγαλα
πέρα και με τά πιό επικίνδυνα ακόμα, ό-
πως έφινει και τόσες άλλες φορές.

«Όχι! το μόνο που με σκενοχωρούσε
ήταν να συλλογίζεμαι πώς ο κ. Ουόλστον
κι' ο Έρνέστος ήτοσαν άδικα τά ίχνη μου.
(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Σαν ζωτικό μονόγραμμα
σιό κρού γυαλι, όψε.-όψε,
πρόβαινε μία άισνη άσκαπτή-
φυσούσε κι' έβραζε, — οι μικριές
του φθινοπώ.- οι μπόρες. . .
μά έμένα, μ' έτρόνω ή οισοπή...

Μανάζη ή όρα έδιάβινε
και μ' άποχαιροτούσε
μαύρη, ντυμένη από κακό
μέσ' στην καρδιά μου ή κίμαρα,
ή έμμη, αντιλαλούσε
κάποιον σκοπό θρηνητικό.

Συνά τά μάτια έστέλιωνα
' στο όδρομο, άπελπισμένα,
με κάποια μάταιη προσμονή
μά ήταν μονάχο το νερό
που έπεφε ύγρο, όλόένα, —
— ποτέ ένα βήμα ή μία φωνή, —

μά ήταν μονάχο το χλωμό,
βρογμένο μέτωπό μου
' στα τζάμια, — μία άνη ζωγραφία
κι' ή ίσα μου ή σύμψηση ή θοριά,
' στο φόρτο του άγριου δρόμου,
που μου κρατούσε συντροφιά...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ

(Χαρακτηρισμός)

Αληθινά ευγενής δεν είναι κατ' ά-
νάγκη ή όποιος γεννήθηκε από πλούσιους
και ισχυρούς. Η αληθινή ευγένεια δέν
χρειάζεται για πιστοποιητικά, χρυσόβιβλους
και οίκόσημα και τίτλους, άλλα μόνη κα-
τά τρόπο άναμφισβήτητο μαρτυρεί την
παρουσία της.

Θά ήταν πολύ μάταιος κόπος, ύστερα
από πολλών χρόνων μελέτη, ν' άποδείξη
κανείς πώς μια οικογένεια κατάγεται από
βασιλείς και μεγιστάνες, όταν οι άπόγο-
νοί τους ζούν σήμερα ταπεινή ζωή κι' εί-
ναι άνίκανοι για κάθε μεγάλο, ώρατο κι'
εύγενικό.

Η φτώχεια και τά μπαλωμένα ρούχα
δέν άρκοιν για να μικρόνουν την ευγένεια
εκείνου, που έχει κληρονομήσει από τούς
γόνεις του ψυχή κή και ήθική υγεία.
Γιατί μόνο 'ς αυτά έγκείται ή φυσική, ή
αληθινή ευγένεια. Έάν δε μαζί με την ευ-
γένεια κληρονομήσει και πλούτο, θα γίνη
χρησιμώτερος στην κοινωνία. Και άν τυ-
χόν ένδοξοι πρόγονοι του έχουν αφήσει έ-
νομα και παραδόσεις, ο κληρονόμος θα φι-
λοτιμηθ' ή να φανή άξιός άπόγονος των
πρόγόνων του.

Αλλά και άν οι γονείς του ήταν πτω-
χοί και δέν του άφησαν παρά ένα άσμη
όνομα, μικρό το κακό. Φθάνει ότι ο άπό-
γόνός τους έκληρονόμησε άπ' αυτούς γνή-
ψυχή κι' έλαβε κάποια παραδειγματικά χρι-
στότητος και φιλοπονίας. Μ' αυτά θα η-
τόρθωση ν' άφήσει στους άπογόνους του έν-
δοξο το όνομα, που αυτός είχα παραλάβει
άσμη.

Η αληθινή ευγένεια προκαλεί την έμ-
πιστοσύνη, γιατί δείχνει μελιχρότητα,
φιλανθρωπία, ειλικρίνεια. Ο αληθινά ευ-

γενής έχει κύριο γνώρισμα το ότι ν τ ρ ε-
π ε τ α ι τ ὸ ν έ α υ τ ὸ του. Δεν κυνηγά
με κάθε τρόπο έπιτυχίες κι' έπαίτους, άλλ-
λα ενεργεί πάντα όπως τον προτρέπει ή
συνείδησή του. Είναι και γενναίος,
πρόθυμος πάντα 'ς βτι θυσία ήθελε άπαι-
τήσει το καθήκον.

Αλλο χαρακτηριστικό ο αληθινά ευγενής
έχει την ύπερηφάνεια' εκείνη όμως
που δέν έχει καμμία σχέση με την άλα-
ζονεία. Έπερήφανος ευγενής, δέν κατα-
λεύγει ποτ' σε βοήθεια ξένου, όταν μπο-
ρή μόνος του να βοηθήσει τον έαυτό του.

Τέτοιος είναι ο πραγματικός ευγενής.
Σκορπάει γύρω του σαν ένα άστειρέυτο και
θεσπέσιο άρωμα, την καλοσύνη και με τά
λόγια του, το παράδειγμα του, τον ένθου-
σιασμό του και τη δύναμή του, εξασκήνι
μία σωτήρια επίβολή 'ς όσους τον συναν-
απρέφονται.

E. A.

ΣΤΙΣ ΘΡΥΣΕΣ ΣΤΑ ΛΙΒΑΔΙΑ

Η Φρόσω δέν είχε ούτε μάνα ούτε
πατέρα. Η θειά της ή Πασγάλαϊνα την
έπηρε σαν ύψάνηψη. Την έθρεψε, την έν-
τυνε, την πόδεσε, την είχε σαν παιδί της.
Σαν παιδί της να λέμε, γιατί π' ίος έχει
άγαπήσει ξένο παιδί σε δικό του; Τι τά
θέλεις! το ξένο το παιδί είναι βάρος, τρώει
πολύ, χαλάει ρούχα και καπούτσια, με τις
τρύλες του σε βάνει και συγχώρεσαι με
τους γειτόνους...

Τέσσερα χρόνια τη φύλαξε ή Πασγά-
λαϊνα τη Φρόσω και σαν έφινει δένκα
χρονών, την έβαλε δούλα σ' ένα σπίτι στην
πολιτεία. Μην πήτε πώς είχε χρέος ή
Πασγάλαϊνα να τη θρέψη τη Φρόσω, επειδή
της είχε τ' άμπελα, τά χωράφια, τις
γίδες και τις πρόβατινες. Μην πήτε
τέτοιο λόγο και σας άκούση ή Πασγά-
λαϊνα, γιατί πρώτα-πρώτα δέν είναι δι-
κή σας δουλεία να ρίχνετε αλάτι σε ξένο
φαί. Και δεύτερο, εκεί που την έστειλε
την άνεψιά της ή Πασγάλαϊνα, είναι το σ
Θ ε ο σ θ Π α ρ ά δ ε ι σ ο ς, ο κ ο ρ-
φ ο ς τ ο σ θ ε ο σ, το πρώτο σπίτι της
πολιτείας, άρχοντόσπιτο, που θα ζήλεσε ή
κάθε μία δούλα. Την έστειλε στην πολι-
τεία ν' ανοίξη τά μάτια της. Εκεί μέσα
στ' άρχοντόσπιτο, θα συνείθισεν στα νοι-
κοκυριά. Ήξερε τι έκανε ή Πασγάλαϊνα.
Και τ' άμπελοχώραφα της Φρόσως τά
δούλευε για να μη χερσώσουν. Και τά
μεγάλωνε ή Φρόσω και γινόταν σε ήλικία,
πάλι δικά της θά ήταν. Κι' άν γινόταν
κόρη με μωαλό ή Φρόσω, θα της έλεγε και
σπολλάτη της Πασγάλαϊνας, που φρόντισε,
σαν καλή θειά και τ' άμπελοχώραφα της
άνεψιάς της να μη χερσώσουν κι' αυτήν
την ίδια την έστειλε να μάθη νοικοκυριά,
ν' ανοίξη τά μάτια της, που ήταν ένας
μπούφος και δέν έννοιωθε ούτε τις κάλτσες
της να δέσει. Και μην της πήτε, παρακαλώ,

πως δέν είχε κάλτσες ή Φρόσω, γιατί ο
κυαγός δε θα τελειώση ποτ'.

Κάτι θά σας πω κρυφά στ' αυτί, να μη
μάς άκούση κανένας και θα σας παρακα-
λέσω να το κρατήσετε μυστικό. Γιατί κι'
έμένα μου το είπαν μ' αυτή τη συμφω-
νία' λοιπόν όπως έγώ το κρατώ μυστικό
αυτό που σας λέγω, έτσι και σεις θέλω
να μη το πήτε κανένος... όπως κάθε μυσ-
τικό, καταλάβατε...

Σαν άποφάσεις ή Πασγάλαϊνα να στείλη
την άνεψιά της στην πολιτεία δούλα, δέν
μπορούσε να μην κάνη κάποια σκέψη άμωρ-
τωλή: 'Ισως να μην ξαναγυρίσει ή Φρόσω
και τότε έμένα και των παιδιών μου θα
δοπρόβατά της. «Πίσω μου είσαι, Σατανά,
και με κάνεις και κολάζομαι» είπε και
σταυροκοπήθηκε. Με στο προσωπί της ή
χαρά είχε ζωγραφιστή. Ήξερε ή Πασγά-
λαϊνα πώς κανένα κορίτσι δε γύρισε στο
σπίτι του άπ' όσα είχαν πάσει από τά χω-
ριά δούλες στην πολιτεία. Ήταν τόσο με-
γάλη ή πολιτεία, ώστε χάνονταν και πιά
δέν ξαναφαίνονταν.

Μά δε φαντάζεσθε, είναι άγνοόφορο
αυτό το ζώο! Κοιμάται όρθό. Ο,τι κι' άν
της πω να μου κάνη, το ξεχνά άμέσως.
Δε φαντάζεσθε πόσο εύκολα λησμονεί.
Αστα, μουσκάσε όλα τά πιάντα. Α, θά
τη διώξω! Αυτή είνε για την κούνια.

Δεν της έφρουγε ούτε μία στιγμή της Φρό-
σως από το νού της το χωριό της. Φαρ-
μάκι ήταν ή καρδιά της μέσα στον ξένο
κόσμο, μέσα στο ξένο σπίτι. Και τ' άγαίλι
της σκασιμένο πάντα από την πικρά της φυ-
χής και το παράτονο της καρδιάς.

Την ήμερα πουόρθαν τα χελιδόνια στην
πολιτεία κι' έφεραν της άνοιξης τά χαρο-
πά μηνύματα, ή Φρόσω έσχασ τους πό-
νους της. Τό βράδυ στο πτώμα της, συλ-
λογιζόταν: «Ού! χελιδόνια τώρα στο χω-
ριό! Κ' οι μηλιές άνωστολισμένες. Και
τά νερά τραγουδούν. Οι πλαγιές κι' οι
κάμποι καταπράσινοι. Κι' ή Κούλα, ή Ρά-
τη, ή Βγενούλα πάνε και βόσκουν τ' άρνιά.
Πέρου τά βοσκάγαμε μαζί και παίζαμε
στα λιβάδια και κεντούσαμε στα μαντήλια
πλουμιά σαν του κάμπου τά λουλούδια.
Αυτή ή θειά μου!... έγώ καλά ήμουν με
την Κούλα, τη Ράτη, και τη Βγενούλα.
Γιατί με χώρισε; Μ' άν μ' άγαπούσε δε θα
μ' έδιωχνε έδώ, στον ξένο κόσμο, να μου
φωνάζη ή Κυρία ζω, ζω, κοιμάσαι όρ-
θή! Και να με κτυπά με την παντόφλα
στο κεφάλι. Ποιος τ' άγαπάει τά όρφανά;
Η μάνα μου τις Κυριακές με φορούσε
άσπρα. Βραχιόλια στα χέρια μουόθνε και
στά μαλλιά φλουριά. Μουπλεκε τις πλε-
ξούδες με κίτρινα φλουριά. Στην Έκκλη-
σιά λαμπάδες, καντήλες, κόσμος στολισμέ-
νοι. Τις Κυριακές μάζευα λουλούδια.
Αλλά λουλούδια άσπρα κι' άλλα κά-

κινε κι' άλλα κίτρινα σαν κόκος... Πε-
ταλούδες στα λουλούδια... Έδώ δέν είναι
κράτα νερά... Ζεστό νερό πώς να το
πιώ;... Η Κούλα κι' ή Ράτη κι' ή Βγενού-
λα τώρα παίζουν στ' άλλωνι. Μές στον κήπο
της Βγενούλας, τις νύκτες με φεγγάρι, παί-
ζαμε το κ ρ υ φ τ ο ο β λ ι... Κρυβόμαστε
στους ήσκιους της μηλιάς. Κι' ή μάνα της
ήρθε και μάς έδιώξε. Φώναζε, πατήσαμε
τα λάχανα. Φώναζε, μα πάλι κακή δέν
ήταν, γιατί τη Βγενούλα δέν την έδιώξε
όπως έμένα ή θειά. Τ' άηδόνια πώς λα-
λούνε τη νύκτα με φεγγάρι! Πώς λαλούνε
τά πουλιά στο λόγγο! Τις Κυριακές λου-
λούδια που μαζέβαμε στο λόγγο!...
Κρύο νερό που άνάβουε άπ' το βράχο!...
Στη γούρνα με το νερό μπαίναμε ζυπό-
λυτες, μπλάτσα-μπλούτσα... πώς γελού-
σαμε... πώς σκιαχτήγαμε όταν πέρασαν
τρεις άηθοί! — Βγενούλα, Κούλα, Φρόσω,
Ράτη, πάνε τ' άρνιά, περνούν άηθοί! — Κι'
αυτοί πετούσαν και κάτω δέν κατέβηκαν».

Πώς την πονούσαν τά πόδια από τις
τρεχάλες δλη την ήμερα! Καίνε φατιά
τά δάχτυλα στα πόδια της. Το κεφάλι
της καίει. Τά μάτια κατακόκκινα και φλο-
γιμένα άπ' τις άγρόπινες, τά κλάματα
και τον πυρετό. Άγνό το προσωπί της
και βαβούλα τά μάγουλά της. Δέν μπορείς
να πής άν είναι σ' ύπνο ή σε ζυπνητό.
Βλέπει το όνειρο της εύτυχίας μέσ στον
πυρετό της και μέσ στού νού της τά πα-
ραληρήματα.

Γλυκοφουάει τ' άέρακι μέσ' στο λόγγο
και σιγομιλούν τά φύλλα. Γνώριμη της
είναι ή μιλιά τους, γλυκό και πρόσχαρο
της άνοιξης τρηγούδι. Και μέσ' στο λόγγο
των πευκών τον σκοτεινό, φυσάει άνάλα-
φρα τ' άέρι και ψιθυρίσματα άκούει, κι' υ-
στερα θυμώνει ο Ντελή-Βοριάς και στε-
ναγμούς και μοιραλόγια άκούει. Πόσα λου-
λούδια είναι στο λόγγο! Και τά πουλιά
πλέκουν τις φωλιές και κελάζουν «γλυ-
κούς κι' άνήκουστους κελαιδισμούς». Οι
βρόσες γλυκοτραγουδούν και τά ποτάμι
γελούμενο και χαρωπό κυλάει τά νερά
του και φεύγει, φεύγει και τελειώμα ποτέ
δέν έχει. Πουθ' έρχονται, που πάνε τά
νερά; Πώς λάμπουν τά νερά στον ήλιο!

Ελευθερο άέρι του δάσου της δρόσιας
τό μέτωπο το φλογισμένο. Αλάφρωσ' ά-
πό'να βάρος ή άβάα κι' άκαχη καρδιά της.
Αναστύναζε και πάνε οι πνοι της. Η-
συχη ή νύκτα κι' άγνό το μελιχρό φεγ-
γάρι. Στ' άλλωνι, στο χωριό, παίζουν τά κο-
ρίτσια. Σε μίαν άκηρ καθέται ή γριά Μα-
ρίνα, και γύρω-γύρω κορίτσα, κι' ή Μαρίνα
λέει ένα παραμύθι: «Τις νύκτες, μέσ' στις
άχνιάδες του φεγγαριού, χορεύουν οι νεράι-
δες. Και στα νερά που λάμπουν σά χρυ-
σάφι, πάνε και λούζονται ύστερα και μ' ά-
χτιδόχτενα χτενίζονται...»

[Έπεται το τέλος]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΨΩΝΙΣΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΝΕΨΙ-
ΟΣ μου έ-
κείνος πού,
καθώς θυ-
μάσθε, τον
έμαθα να
πειραχτή
—φαινεται
δὲ ὅτι καὶ
πολλοὶ φί-
λοι μας ὠφελήθηκαν ἀπὸ τὸ μάθημα,

— κάθε φορά πού μ' ἔβλεπε ἀπὸ τότε, μού ἔλεγε :

— Πότε θά μὲ μάθετε νὰ ψωνίζω ;
— Ἔ, νὰ ἴδουμε . . . ἂν τύχη καμμιά μέρα...

— Μὰ μού τὸ ὑποσχέθηκατε !
— Θὰ τὸ κάμω.

Προχθὲς λοιπόν, — Σαββατόβραδο πάλι, — πού ἤξερά πὼς θὰ πήγαινε στὴν Ἀγορά, σταλμένος ἀπὸ τὴ μητέρα του νὰ ψωνίσῃ ἀρνὶ ἢ κοτόπουλο, πῆγα κι' ἐγὼ νὰ τὸν βρῶ. Καὶ τὸν βρήκα πραγματικῶς μπροστὰ ἔνα κρεοπωλεῖο, ἀνακατεμένο μὲ τὸν κόσμο καὶ περιμένοντα τὴ σειρά του. Ἀνακατεύθηκα κι' ἐγὼ καὶ μπῆσα νὰ σταθῶ ἀπὸ πίσω του, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ καθόλου. Γιατί δὲν κοίταξε παρὰ μπροστὰ του, μὲ κάποια ἐκστασι, τὰ κρέατα πού ἐπαιρναν οἱ ἄλλοι, κι' οὔτε εἶχε καμμιά ὑπόφια πὼς θὰ πήγαινα ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ξεπίτηδες.

Ἐπιτέλους ἦλθε κι' ἡ σειρά του, — τὴν πῆρε μάλιστα ἀπὸ ἐναν ὑπῆρέτη, πού ὑποχώρησε, — καί, δείχνοντας στὸ χασάπη ἕνα τέταρτο ἀρνιού, κραιμασμένο ἀπὸ ἕνα τσιγγέλι, τὸν ρώτησε :

- Πόσο ἡ ὀκιά ;
- Δώδεκα, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερό.
- Δραχμῆς ; ἔκαμε μ' ἐκπληξή.
- Ἄμὲ τί; δεκάρες ;
- Δώδεκα δραχμῆς αὐτὸ τὸ ψοφήμι ; !...

— Ἄν σάρεση . . . ἂν δὲν σάρεση, ἄλλος !...

— Καλὰ, ζύγισέ μου το . . . Μὰ ὄχι, καίμενε, δώδεκα, . . . δέκα θὰ στὸ πληρώσω.

Ὁ χασάπης, πού εἶχε ξεκρεμάσει ἐκεῖνο τὸ κομμάτι, τὸ ζύγισε, λέγοντας :

— Δὲν κάνει ! . . . Ὅριστε ! . . . Μία κι' ἐνάτο . . . Δεκαπέντε τὸ ὅλο . . . Ἐμπρός !

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ παραδώσῃ. Ὁ ἀνεψιός μου ὅμως οὔτε λεπτὰ ἔβγαζε νὰ πληρώσῃ, οὔτε πρόθυμος φαινόταν νὰ τὸ παραλάβῃ. Τὸ κοίταξε διστακτικὰ καὶ τῆσιν βέβαια πολὺ λίγο καὶ πολὺ ἰσχυρὸ γιὰ τρία ὀλόκληρα πεντόδραχμα.

— Δώδεκα δραχμῆς θὰ σοῦ δώσω, εἶπε τέλος.

— Ἐῴπαμε ! δὲν κάνει !
— Δώδεκα καὶ πενήντα !
— Ὄψ ! χτικιὸ εἶσαι, κύριος ! Τὸ θέλεις ἢ ὄχι ;

— Ἐγὼ εἶμαι χτικιὸ, ἢ ἐσεῖς εἶσατε αἰσχροκερδέες ; ἀποκρίθηκε μὲ θυμὸ ὁ ἀνεψιός μου.

Δὲν ἔξερα τί θὰ τοῦλεγε, ἢ μάλλον τί θὰ τοῦ ἔκανε τώρα ὁ χασάπης, ἂν δὲν φανερωνόμουν — ἦταν κατρός, — καὶ δὲν ἔμπαινα στὴ μέση ἐγὼ.

— Δὸς μου τὸ μὲνα ! φώναξα, πετώντας τρία πεντόδραχμα στὸ χασάπη ὁ κύριος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ψωνίσῃ.

— Μπα ! ἔκαμε μόνο ὁ ἀνεψιός μου.

— Καὶ μὰς βρίζει κιόλα ! μουρμούρισε ὁ χασάπης.

Ἦρρα τὸ κρέας, τυλιγμένο καλὰ σὲ δύο ἐφημερίδες, πῆρα καὶ τὸν ἀνεψιό μου, σαστισμένο λιγάκι καὶ ντροπισσμένο, καὶ βγήκαμε ἀπὸ τὸν κύκλο ἐκεῖνο.

— Ἐλα λοιπὸν νὰ σὲ μάθω νὰ ψωνίζεις ! τοῦ εἶπα.

— Μὰ μὲ μάθατε, ψιθύρισε. Δὲ μὲ μάθατε ; . . . Νὰ παίρνω ὅ,τι μού δίνουν καὶ νὰ δίνω ὅσο μού γυρεύουν. Ἔτσι ;

— Καθόλου ! τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω αὐτὸ τὸ κρέας, πού πραγματικῶς δὲν εἶναι καὶ περίφημο, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ ἐξὸλο ἀπὸ τὸ χασάπη. Τρώγεταί ὅμως — τὸ κρέας ἐνοσθί, — καὶ γιὰ σήμερα θάσκεισθῃς ἔς αὐτό. Τί ἄλλο σοῦ εἶπε νὰ ψωνίσῃς ἢ μαμμιά ;

— Μῆλα καὶ κάστανα . . . ἀπὸ δύο ὀνάδες.

— Καλὰ, πάμε.

Σταματήσαμε στὸ πρῶτο μονάδικο, πού μού φάνταξαν τὰ μῆλα του, κι' εἶπα στὸν ἀνεψιό μου δυνατὰ :

— Νὰ ὠραία μῆλα ! . . . Σ' αὐτὸ τὸ μονάδικο, ἔξερες, πάντα βρίσκεις τὰ καλύτερα φρούτα τῆς ἐποχῆς.

Τᾶκουσε ὁ μονάδης, καλακεύθηκε φυσικὰ πολὺ, κι' ἀμέσως γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Για σὰς ἔχω καὶ καλύτερα . . . Περᾶστε ἀπὸ μέσα . . . Γιάννη ! περιποιήσου τὸν κύριο . . . Μῆλα θέλει !

Μπήκαμε μέσα στὸ μαγαζὶ κι' ὁ Γιάννης μὰς εἰδεῖξε κάτι μῆλα πολὺ ἀνώτερα πραγματικῶς ἀπὸ κείνα πού εἶδαμε ἀπέξω. Ἦταν τὰ διαλεχτά, τὰ φυλαγμένα.

Τοῦ εἶπα νὰ μού βάλῃ δύο ὀνάδες κι' ἔπειτα τὸν ρώτησα πόσο κάνουν.

— Τρεῖς δραχμῆς μόνο ! μού ἀποκρίθηκε.

— Ἡ ὀκιά !... ἀρχισε πάλι νὰ λέῃ ὁ ἀνεψιός μου.

Τοῦ ἔγνεψα ἄγρια νὰ σιωπᾶσῃ κι' εἶπα δυνατὰ :

— Ἀκριβούτσινα εἶναι, μὰ ἀξίζουν . . . Ὅταν βρίσκῃ κανεὶς καλὸ πρᾶγμα, πρέπει νὰ τὸ καλοπληρώῃ.

Τᾶκουσε κι' αὐτὸ ὁ ἀπέξω μονάδης κι' ἀμέσως εἶπε τοῦ Γιάννη του :

— Δυὸ κι' ὀγδόντα θὰ τὰ πληρώσῃ ὁ κύριος !

Δὲν χρειάστηκε τίποτ' ἄλλο. Πῆραμ τὰ καλύτερα μῆλα, τὰ πληρώσαμε ὅσο μπορούσε φτηνότερα καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ μονάδικο, καληνυχτίζοντας φιλικώτατα.

— Ἄ ! ξεχάσαμε τὰ κάστανα ! εἶπε ὁ ἀνεψιός μου.

— Δὲν τὰ ξεχάσα καθόλου, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ τὰ κάστανα εἶναι πιά δική σου δουλειά. Νά, πάρε τὸ κρέας σου, πάρε τὰ μῆλα σου καὶ πήγαινε νὰ ψωνίσῃς ὅ,τι ἄλλο θέλῃς μὲ τὸν τρόπο πού σοῦ εἰδεῖξα.

Πίστευε ὅτι δὲν ὑπάρχει καλύτερος ! Ἄντιο καὶ καλὴ ἐπιτυχία !

Μ' αὐτὸ τὸν ἀφησα, γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι. Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸν εἶδα, τὸν ρώτησα τί ἀπόκαμε.

— Θαύματα ! μού ἀποκρίθηκε κατενθουσιασμένος. Βρήκα κάτι περίφημο κρητικὰ κάστανα καί, σὰ γλυκάθηλα, φωνιάς καὶ τυρί, καὶ βοῦτυρο ἔξοχο. Τί περιέργο, ἀλήθεια ! Μ' ἕνα καλὸ λόγο, φανερόνουνταν ἀμέσως τὰ καλύτερα πρᾶγματα ! Καὶ μ' ἕναν ἄλλο, εἶχα πάντα καὶ μιὰ ἐκπτώση στὴν τιμὴ. Ὁ τρόπος εἶναι τὸ πᾶν !

— Καλὰ πού τὸ κατάλαβες, ἀνεψιέ . . . Μὲ τὸ ἄγριο, μὲ τὸ κακὸ, μὲ τὸ ἀπότομο, μὲ τὸ βάνκισο, ἐγνοία σου καὶ δὲν κανεὶ κανέναν τίποτα. Ἐκτός ὅταν ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ εἶναι τύραννος, πού βέβαια δὲν τὴν ἔχουν ὅλοι . . . Μὴν ξεχνᾶς τί εἶπε ἕνας μεγάλος φιλόσοφος : Ὅχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα, κι' αὐτὰ τὰ ψυγα πρέπει νὰ τὰ μεταχειρίζεται κανένας μαλακά. Δοκίμασε ν' ἀποστᾶσθῃς ἕνα καρφί, φυτεμένο βαθειὰ ἔς ἕνα ἔξλο. Ἄν κάρσῃ τὴν ταναλία κι' ἀρχίσῃς νὰ τραβᾷς μὲ βία, μὲ φόβια, μάνυτομονησία, θαργήσης καὶ θὰ βασανίσθῃς πολὺ. Ἐνῶ ἂν τὸ πιάσῃς μὲ τὴν ἡσυχία σου, καλὰ, γερά, καὶ τὸ τραβᾷς ἴσια, προσεκτικὰ, υπομονητικὰ, γλυκά, θὰ βῆγῃ παλὺ εὐκολότερα καὶ γρηγορότερα. Ἔτσι σὲ ὄλα. Ὁ χασάπης ἦταν ἕνα καρφί, πού ἐσὺ τὸ ἐπιάσες μὲ τὸν πρῶτο τρόπο κι' ὁ μονάδης ἦταν ἐν' ἄλλο, πού ἐγὼ τὸ ἐπιάσα μὲ τὸν δεύτερο. Κι' εἶδες τὸ ἀποτέλεσμα : τὸ δικό σου δὲ βγήκε κόνταφε μάλιστα καὶ νὰ σοῦ τρυπήσῃ τὸ δάκτυλο. Τὸ δικό μου ὅμως βγήκε μιὰ χαρά.

— Σὰς ἀσπάζομαι

ΣΕΛΙΑΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ, Φαύχτεροςλέμπερ]

54.

« Δὲν ἔξερα . . . μὰ θὰ αἰσθανόμουν περισσότερο φρικτὴ γιὰ ἕνα μαῦρο φαρμάκι παρὰ γιὰ ἕνα διάφανο νερὸ σάν καὶ τοῦτο ». (*)

(*) λέγει μιὰ νέα κόρη ἔς ἕνα δρόμο τῆς Κλάρας Γκαζουὺλ, πού ἐτοιμάζεται νὰ αυτοκτονήσῃ καὶ κοιτάζει τὸ δηλητήριο πού θὰ πιῇ. Τὰ λόγια αὐτὰ μὰς δίνουν σπουδαῖο διδάγμα. Τὸ πᾶν ξεσπάται ἀπὸ τὸ χῶμα πού δίνουμε στὰ πρᾶγματα τὰ προωρισμένα γιὰ μὰς.

(*) Στὸ πρωτότακτο γαλλικὰ : « Je ne sais... mais j'aurais plus d'horreur d'un poison noir que d'une eau transparente comme celle-ci »

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβεύμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια)

Σὲ ποιά ἄραγε ἀπὸ τίς βίλλες αὐτὲς κατοικεῖ ἡ κυρία Μίλλιγκαν μὲ τὸν Ἀρθούρο καὶ μὲ τὴ Λίζα ;

Ἐπιτέλους φθάνουμε καὶ στὸ Βεβαί. Ἦταν καιρός. Δὲν εἶχαμε στὴν τάπη παρὰ δεκαπέντε λεπτά καὶ τὰ παπούτσιμα μὰς δὲν εἶχαν κιὰ ὀσλες.

Ἄλλὰ τὸ Βεβαί δὲν εἶναι κανένα χωριουδάκι, ἔπως τὸ φαντασθήκαμε στὴν ἀρχῇ. Εἶναι πόλη καὶ μεγάλη. Γιατί μιὰ ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ χωριὰ καὶ προάστεια, — Μιλοναί, Κορσιέ, Κλαράν καὶ πάει λέοντας, — ἐνώνουνται μὲ τὸ Βεβαί ὡς τὸ Βιλιέ.

Πού νὰ πρωτοφάξουμε ; Ἀρχίσουμε νὰ ρωτοῦμε : Ἐξέρετε πού κάθεται κάποια κυρία Μίλλιγκαν, Ἀγγλίδα, μ' ἕνα ἄρρωστο ἀγρίο κι' ἕνα βουδὸ κορτίσι ; Μὰ γρήγορα καταλάβαμε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου πρακτικὸ.

Τὸ Βεβαί καὶ τὰ περὶχωρα τῆς λίμνης κατοικοῦνται ἀπὸ τόσοσιν Ἀγγλους κι' Ἀγγλίδες, πού θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι κανένα προάστειο τοῦ Λονδίνου.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν θὰταν νὰ φάξουμε καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦμε μόνοι μὰς ὄλα τὰ σπίτια, ὅπου κατοικοῦσαν ζένοι. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ δύσκολο φτάει νὰ γυρίζαμε ὄλους τοὺς δρόμους κάιζοντας τὰ κομμάτια μὰς.

Σὲ μιὰ μέρα, τριγυρίσαμε εἰσι ὄλο τὸ Βεβαί καὶ κάναμε μιὰ καλὴ εἰσπραξι.

Ἄλλη φορά, ὅταν εἶχαμε νὰ μαζέψουμε γιὰ τὴν ἀγελάδα τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας ἢ γιὰ τὴν κοίικλα τῆς Λίζας, αὐτὸ θὰ μὰς ἔκανε μεγάλη χαρὰ. Τώρα ὅμως δὲν κυνηγοῦσαμε λεπτὰ . . . Μόνο τὴν κυρία Μίλλιγκαν θέλαμε κι' αὐτῆς, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἀνακαλύψαμε πουθενά οὔτε ἔγνος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐξακολουθήσαμε νὰ ψάχνουμε στὰ περὶχωρα τοῦ Βεβαί, πηγαινόντας ἴσια μπροστὰ μὰς καὶ παίζοντας κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν κτὸ ὠμορφῶν σπιτιῶν, εἴτε ἀνοικτὰ εἴτε κλεισμένα. Ἀλλὰ τὸ βράδυ γυρίσαμε ἀπρακτοὶ σάν καὶ χῆδς. Κι' ὅμως εἶχαμε πάει ἀπ' τὴ λίμνη ὡς τὸ βουνὸ κι' ἀπ' τὸ βουνὸ ὡς τὴ λίμνη, κοιτάζοντας γύρω μὰς καὶ ρωτώντας κάθε ἀνθρώπο, πού τὸ ἀγαθὸ του πρόσωπο μὰς ἔλεγε πὼς θάταν πρόθυμος νὰ μὰς ἀκούσῃ καὶ νὰ μὰς ἀπαντήσῃ.

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, μὰς ἔδωσαν δύο ψεύτικες ἐλπίδες, λέγοντάς μὰς πὼς χωρὶς νὰ ξέρουν τὸνομά τῆς, ἐγνώριζαν καλὰ τὴν κυρία πού ζητοῦσαμε. Τὴ μιὰ φορά, μὰς ἐστειλαν σὲ μιὰ βίλλα κτισμένη στὸ βουνό. Τὴν ἄλλη, μὰς ἐβεβαίωσαν πὼς κάθεται στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Πῆγαμε καὶ στὰ δύο μέρη, ὅπου πραγματικῶς βρήκαμε Ἀγγλίδες, ἀλλὰ καμμιά δὲν ἦταν ἡ κυρία Μίλλιγκαν !

Ἀπὸ φάξαμε καλὰ ὄλα τὰ περὶχωρα τοῦ Βεβαί, ἀπομακρυνθήκαμε λίγο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κλαράν καὶ τοῦ Μογτραί, λυπημένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία, ἀλλ' ὄχι κι' ἀπελπισμένοι. Αὐτὸ πού δὲν πετύχαμε τὴ μιὰ μέρα, θὰ τὸ πετυχαίναμε τὴν ἄλλη.

Περπατοῦσαμε πότε σὲ δρόμους περιωρισμένους ἀπὸ τοίχους περιβολίων, πότε σὲ μονοπάτια χαραγμένα μέσα σ' ἀμπέλια καὶ σὲ δεινδρόκηπους, πότε σὲ δρόμους ἡσκιωμένους ἀπὸ πελώριες κάστανιές, πού τὸ πυκνὸ τους φύλλον, ἐμποδίζοντας τὸ φῶς

καὶ τὸν ἀέρα, δὲν ἄφινε νὰ φυτρώνῃ κάτω ἀπὸ τὸ θλόλο τους παρὰ ἕνα βελούδινο βρύο. Σὲ κάθε βῆμα, ἀπαντοῦσαμε καὶ μιὰ καγγελοπόρτα, ξύλινη ἢ σιδερένια, κι' ἀπὸ κεῖ βλέπαμε δρομάκια κήπων καλοστρωμένα μὲ ἄμμο, πού τριγύριζαν πελούζες φυτεμένες ἀπὸ χαμὸδεσνδρα καὶ λουλουδιὰ. Καὶ σὲ βάνθος κρυμμένο μέσα στίς πρασινάδες φαινόνταν κανένα πλοῦσιο σπιτιὸ ἢ κομψὸ σπιτάκι, στολισμένο μὲ γιρλιάντες ἀπὸ κισσοῦς. Καὶ σχεδὸν κάθε σπιτιὸ ἢ σπιτάκι εἶχε, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δένδρα ἢ τὰ δεινδράκια, τὴ θέα του πρὸς τὴ λαμπρὴ γαλάζια λίμνη μ' ἕνα πλαῖσιο ἀπὸ σκούρα βουνά.

Αὐτὰ τὰ περιβόλια ἦταν συχνὰ ἢ ἀπελπιστὰ μὰς, γιατί μὰς κρατοῦσαν σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ μὰς ἐμποδίζαν νὰ κινηθοῦμε ἀπὸ κείνους πού κατοικοῦσαν μέσα, ἂν δὲν παίζαμε καὶ δὲν τραγουδοῦσαμε μ' ὄλη μὰς τὴ δύναμη, πρᾶγμα, πού σὲ τέλος μὰς κούραζε πολὺ.

Ἐν' ἀπόγεμα, δίναμε εἰσι ἕνα κοσῆρ-

το στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔχοντας μπροστὰ μὰς μιὰ καγγελοπόρτα, πού γι' ἀγάπη τῆς τραγουδοῦσαμε, κι' ἀπὸ πίσω μὰς ἔναυ τοῖχο, πού δὲν μὰς ἐννοιαζε καθόλου. Εἶχα τραγουδήσει πολὺ δυνατὰ τὴν πρώτη στροφή τῆς ναπολιτάνικης καντσονέτας μου :

Κλειστὸ παράθυρο, κληρὴ παρθένω,
Γιὰ σὰς εἰ δάκουρα ποῦχῶ χυμένα...
κι' εἰταμαζόμουν ν' ἀρχίσω τὴ δεύτερη, ὅταν ἔξαφνα ἀκούμε, πίσω ἀπὸ κείνον τὸν τοῖχο, μιὰ κραυγή. Ἐπειτα, μιὰ φωνὴ παράξενη ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ σιγά-σιγά τὴ δεύτερη στροφή τῆς καντσονέτας :

Δημοῦν τὰ ὀδοῦ σου με' οἱ ἄσπροι κείνοι,
Νὰ βγῇ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποιήσῃ...
Ἦνως νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ φωνή ;

— Ὁ Ἀρθούρος ! ἔκαμε ὁ Μαρτίνας.

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν ὁ Ἀρθούρος, δὲν ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ του καὶ ὅμω ; ὁ Κάππης ἔβγαζε πνευμένα γαυγισματάκια κι' ἔδειχνε ὄλα τὰ σημάδια μιᾶς μεγάλης χαρᾶς, κηδωντας ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ἄνικανος νὰ συγκρατηθῆ, φώναξα :

— Ποῖος τραγουδοῦσε ἐκεῖ ;

Κι' ἡ φωνὴ ἀποκρίθηκε :

— Ρεμῆ !

Ἄντι γι' ἀπάντησῃ τὸνομά μου. Κοιταχθῆκαμε κατὰπληκτοῖ οἱ Μαρτίνας κι' ἐγὼ

Καθὼς στεκόμαστε εἰσι σαστισμένοι, ὁ ἕνας ἀντικρὸ στὸν ἄλλο, εἶδα πίσω ἀπὸ τὸ Μαρτίνα, στὸ τέλος τοῦ τοῖχου καὶ πάνω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ φράχτη, ἕνα ἄσπρο μαντήλι πού κυμάτιζε στὸν ἀέρα. Τρέξαμε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόνο ἀπὸ φτάσαμε στὸ φράχτη, μπόρεσαμε νὰ ἴδουμε σὲ ποῖον ἀνῆκε τὸ χέρι, πού κουνούσε τὸ μαντήλι. Ἦταν ἡ Λίζα !

Τὴ βρήκαμε εἰσι σκάντων καί, μὰζι μ' αὐτὴ, τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθούρο !

Ἀλλὰ ποῖος εἶχε τραγουδήσει ; Αὐτῆν τὴν ἐρώτησῃ τῆς κάναμε μὰζι, ὁ Μαρτίνας κι' ἐγὼ, μόλις μπόρεσαμε νὰ μιλήσουμε.

— Ἐγὼ, μὰς εἶπε.

Ἡ Λίζα τραγουδοῦσε ! Ἡ Λίζα μιλοῦσε ! Ἀλήθεια, πολλές φορές εἶχ' ἀκούσει νὰ λένε πὼς ἡ Λίζα θὰ ξανάβρισκε μιὰ μέρα τὴ λαλιά τῆς, κι' ἴσως ἀπὸ τὸν κλονισμό μιᾶς μεγάλης συγκίνησης. Ἀλλὰ δὲν τὸ πολυπίστευα. Νὰ ὅμως πού ἦταν δυνατό νὰ πού μίλησῃ ἡ Λίζα ! νὰ πού ἔγεινε τὸ θαῦμα. Αὐτὸ, πού μ' ἄκουσε ἔξαφνα νὰ τραγουδοῦ καὶ πού μὲ εἶδε πάλι μπροστὰ τῆς, ἐκὼ μὲ θεωροῦσε ἴσως χαμένο γιὰ πάντα ; αὐτὸ ἦταν ἡ μεγάλη συγκίνηση, ὁ κλονισμός.

Ἐπειτα συνέχεια

(Ἐπειτα συνέχεια)

« Ἦταν ἡ Λίζα ! » (Σελ. 381, στ. γ)

το στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔχοντας μπροστὰ μὰς μιὰ καγγελοπόρτα, πού γι' ἀγάπη τῆς τραγουδοῦσαμε, κι' ἀπὸ πίσω μὰς ἔναυ τοῖχο, πού δὲν μὰς ἐννοιαζε καθόλου. Εἶχα τραγουδήσει πολὺ δυνατὰ τὴν πρώτη στροφή τῆς ναπολιτάνικης καντσονέτας μου :

Κλειστὸ παράθυρο, κληρὴ παρθένω,
Γιὰ σὰς εἰ δάκουρα ποῦχῶ χυμένα...
κι' εἰταμαζόμουν ν' ἀρχίσω τὴ δεύτερη, ὅταν ἔξαφνα ἀκούμε, πίσω ἀπὸ κείνον τὸν τοῖχο, μιὰ κραυγή. Ἐπειτα, μιὰ φωνὴ παράξενη ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ σιγά-σιγά τὴ δεύτερη στροφή τῆς καντσονέτας :

Δημοῦν τὰ ὀδοῦ σου με' οἱ ἄσπροι κείνοι,
Νὰ βγῇ ἡ ἀφέντρα τους νὰ τὰ ποιήσῃ...
Ἦνως νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ φωνή ;

— Ὁ Ἀρθούρος ! ἔκαμε ὁ Μαρτίνας.

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἦταν ὁ Ἀρθούρος, δὲν ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ του καὶ ὅμω ; ὁ Κάππης ἔβγαζε πνευμένα γαυγισματάκια κι' ἔδειχνε ὄλα τὰ σημάδια μιᾶς μεγάλης χαρᾶς, κηδωντας ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ἄνικανος νὰ συγκρατηθῆ, φώναξα :

— Ποῖος τραγουδοῦσε ἐκεῖ ;

Κι' ἡ φωνὴ ἀποκρίθηκε :

— Ρεμῆ !

Ἄντι γι' ἀπάντησῃ τὸνομά μου. Κοιταχθῆκαμε κατὰπληκτοῖ οἱ Μαρτίνας κι' ἐγὼ

Καθὼς στεκόμαστε εἰσι σαστισμένοι, ὁ ἕνας ἀντικρὸ στὸν ἄλλο, εἶδα πίσω ἀπὸ τὸ Μαρτίνα, στὸ τέλος τοῦ τοῖχου καὶ πάνω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ φράχτη, ἕνα ἄσπρο μαντήλι πού κυμάτιζε στὸν ἀέρα. Τρέξαμε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόνο ἀπὸ φτάσαμε στὸ φράχτη, μπόρεσαμε νὰ ἴδουμε σὲ ποῖον ἀνῆκε τὸ χέρι, πού κουνούσε τὸ μαντήλι. Ἦταν ἡ Λίζα !

Τὴ βρήκαμε εἰσι σκάντων καί, μὰζι μ' αὐτὴ, τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθούρο !

Ἀλλὰ πο

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Άγνωστος ήταν κι' άσημος στους μύθους που περνούσαν... Μά, σαν τη γύνη ξερόδισαν...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μες στο σκοτεινό δωμάτιο είμαι μόνος... Έξω δ' άνεμος βογγά σε τρόπο που σου φέρνει ανατριχίλα...

Κόμηση κλαστής δεμένη στην άνεμη του λυγμένου...

και πάντα μ' εύρισκε το τέλος του παραμυθιού κοιμισμένο στα γόνατά της γιαγιάς...

Κάτω από τον αστερισμό Βασίλειο

Είχε χτίσει ποτέ σας καλύβα; Γι' αυτό καμιά άμφιβολία δεν έχω...

Χοιροτάκια και τα έπλεκα άπαράλλαχτα...

Τώρα είμαι μόνος... χωρίς την καλή μου γιαγιά... μόνος... Πού είσαι, άγια γυναίκα...

ΤΣΟΥΚΝΙΘΡΕΣ

Έδιάβασα μία φορά σ' ένα σοφό βιβλίο, πώς τα φωνά κλάουν... Έβλεπα λουπόν κι' εγώ ένα άφρατο ίσι...

Και να σου λέγε οι ποιηταί, Πώς τάνθη όλα μιλούνε!

Και να σου λέγε οι ποιηταί, Πώς τάνθη όλα μιλούνε! Είναι καλά; Έγω θαρρώ...

Η ΚΑΛΥΒΑ

Έχετε χτίσει ποτέ σας καλύβα; Γι' αυτό καμιά άμφιβολία δεν έχω...

Προχθές είχα πάει να περάσω καμιά εβδομάδα στην έξοχη...

Πόσο χαίρομαι όταν την έβλεπα έσοχη! Την εκαμάρινα από μακριά κι' από κοντά...

ΜΕΓΑΛΟΦΥΧΙΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Κάποιος, πτωχό, πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα στο σπίτι ενός φιλικού γύρου...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο του χωριού, - Από τι γίνεται το καλλί, - Από το πρόβατο...

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νεαν των διευθύνειν εις το Γραφείον μας...

ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Αθήνα 27 Οκτωβρίου 1920. Στερεώματα: Δίν' άπαντώ εις έρωτικούς και άπορίας, που άβ πολε βρισκα...

ΠΡΟΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Εν προκειμένω εφάπαξ, έγραψε ο πρώτος σου κομματάκι στη Σελίδα. Είναι μία χαρά που από πολλές περιγραφές...

ΓΙΑΤΙ ΕΚΑΜΕ Ο ΘΕΟΣ ΤΙΣ ΓΑΤΕΣ;

Για να τρώνε τα ποντίκια, - Και τα ποντίκια; - Για να τα τρώνε οι γάτες...

Η ΠΡΟΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Εν προκειμένω εφάπαξ, έγραψε ο πρώτος σου κομματάκι στη Σελίδα. Είναι μία χαρά που από πολλές περιγραφές...

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πάτερ, Τόκη, το άλφα, εις τα ήλικα έπίθετα της πρώτης κλίσεως...

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έξής: «Στο Νεκρό Βασιλιά μου!»...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά τ' έξω 8 το πολύ προτάσεις λεπτά 50. Διά τας κεφαλάς 10 λεπτά ή λίγες...

πὲν "Όσο, — ἡ Πίστις-Πατοῖς με Πτωχ. *Αυτοσκοπίδα, Γιάν. Ἀγιάν, *Ιστορ. τ. Χρονολογ. Όχο. Ἀνάμνησ., Ρωσικοῦν, Γρωιάδων, Νί κτ.* — ὁ Πρωτομ. Ἀλβέρτος με Ἐλπιδοφόρον, Ἀτρινάτζι, Ἀντριάν. — ἡ Πανελληνίος Ἐλπίς με Μανουμάνας, Ματωμένη Ἄδων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Δ. Πολυξ.** (ἡ «Περσικὴ» δὲν ἐτυπώθησαν μόνο στὸ θέτρο παιχτηρίων) **Ἄσην** (τὸ ἐστειλὰ) **Ὀδηγησὶν** (με μεγάλη μου ευχαριστήση ἐγνώρισα τὴ μορφή σου καὶ σ' ευχαριστῶ καὶ πάλι γὰ ὅσα μοῦ γράφεις.) **Μαργαρίταν Α. Γ.** (τὰ περιμένα ἱστορὶν με τὸ ἄλλο Ταχυδρομείον) **Ζαυκωνθὸ Ἀεροστάτη** (καλῶς ἦδες ἰεπίτιν νὰ πὲ ἰδῶ) **Νάσον Α. Ρ.** (διεθιβάσθη) **Ρόδον τῆς Ρόδου** (δχι καμμιά παρεγγήσις γράσε μου δεταν μορφή.) **Μαργαρίτη Σελήνη** (ἔστειλὰ μὰ καὶ β. κ. φ. κωχάται ὅτι εἶνα Ζαυκωνθὸς) **Μαριλιάννα** (καλῶς νὰ ἔλθης!) **Κων. Α. Τριάνταρ.** (καὶ. ἔλαθα καὶ ἔστειλὰ) **Ἄσιελ, Κῆμα** τοῦ **Αἰγαίου, Σερβιωνοπούλαν κτ.**

Ἀντιοβίβ. Χαμῆλε, Νικομάχη, Ἀθήν. **Κασιάνη Ι. Κ.** (ἔλαβα ευχαριστώ.)

Ἐνδοξο. Μεσολογγεῖν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Θεοδώραν Γ. Μιχαήλ (ἔστειλὰ.)

Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προηγέ.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχονν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς **ἀπὸ τὰς**: 2ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. **Ἐκαστος** τόμος **δραχ. 5,** ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος **δραχ. 5,30** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **δρ. 5 60** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχονν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστὸς τόμος **ὄργανος δρ. 15** καὶ ραμμένον **δρ. 17.** Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προστέτα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν **ἄσπὰ 50** ὁ ἄριστος καὶ **δρ. 1.50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν **δρ. 1.50** εἴτε ἄριστος εἴτε ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΝΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΟΠΟΙΗΜΕΝΑ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (με 60 εἰκόνας) **δρ. 8** καὶ ταχυδρομ. **δρ. 9.**
Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου (με 20, εἰκόνας) **δρ. 6** καὶ ταχυδρομ. **6,50.**
Ἡ Μονία τῶν Παίδων (πονήματα) **δραχ. 3** καὶ ταχυδρομ. **3,30.**
Παιδιὸν Πνεύμα (3 ποιήματα) **ἐκαστοῦ δρ. 0,50** καὶ ταχυδρομ. **0,55.**
Πράξαι ὁ Νικότιν (με 24 εἰκόνας) **δρ. 6** καὶ ταχυδρομ. **δρ. 6,50.**
Ὁ Ὑπεροπώλης (με 24 εἰκόνας) **δρ. 6** καὶ ταχυδρομ. **δρ. 6,50.**
Ἐπὶ Πατρίδας (με 24 εἰκόνας) **δρ. 6** καὶ ταχυδρομ. **δρ. 6,50.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1891ου Διαγωνισμοῦ ἁσων Σπικειβόλου—Νοεμβρίου Αἰτίας θετικὸ μὲρὸς τῆςβίβης Δευτερίου ἀλλὰ καὶ εἶσαν τῆς ἀποθῆκῆς ταύτης ἐπ' εἶσαν δὲν θὰ ἔχουν ἀνοικτὸ δημοσιεύθη ἔκαστὸ καὶ τὰν προηγουμένων βιβλίων.]

666. Δοιοπαντικὸς Δελφισμός
Διὰ τὸ πρῶτον πρόθεσις,
Τὸ ἄλλο θὰ τὸ πλάσῃ.
Κι' ἀκατηγότατο ὄνομα.
Θὰ ἔρῃς καὶ θὰ θαυμάσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Διαβολοπαίδο
667. Διπὸ οὗς Στερολογίφωρος
Νησί παίρνει ἕξακοσῶ
Καὶ τὸ ἀποκεφαλίζω
Κι' ἕνα σύνδεσμο κοινὸ
Ἐστὶ σχηματίζω.
Τοῦ συνδέσμου πάλι αἰτοῦ
Ἀποκόπτει τὸ κεφάλι,
Κι' ἀπ' τὴν Ἀγυπτὸ θεὸς
Ἀπροσδόκητος προβάλλει.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πήγα
668. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Χι καὶ βγάλε Βήτα
Καὶ τ' Ὁμέγα κάμε Ο,
Κι' ἀπὸ ἀμφοῖνο γινώσκει
Ὅργανο ἀχμηρὸ, γὰ κοίτα,
Σὲ συμπερὸ καὶ κάποτε ἐγώ!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ
669. Δημιουργεῖ Δίνγμια
Ἄψυχο, ψυχὴ δὲν ἔχει,
Μὰ φυγῆς παίρνει καὶ τρέχει.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ζαυκωνθ. Διαβόλου.
670. Παρλλη ὄργανοιν
Π***Σ Ναντικασταθοῦν οἱ
Α***Σ ἀστερισκοὶ διὰ γραμ.
Π***Σ μάτων οὐτως ὡστε ναγα.
Θ***Σ γινώσκονται δώδεκα
Τ***Σ ἐν ὅλῳ λέξεσι, πάντε ὁριοντίαι καὶ ἐπὶ καθένας.
Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Γ. Κοδῆ
671. Συλλαβικὸν ἴξιμον
--* = Ἀποστ. τ. Βυζαντίου
--* = Πόλις τῆς Σικελίας.
- = Φυσικὸν φαινόμενον.
* = Ἄδωνομα.
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄρσως
672. Κεντογραμμίον

1234567 = Ἀρχαία Βασιλισσα.
35615 = Ἄντωνομα.
34525 = Νῆσος.
4145 = Ὀμηρικὸς ἥρω.
564515 = Σταθμὸς.
6431625 = Ἱστορικὸς.
754145 = Προφήτης
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνεραστροβίλου
673—677. Μαγικὸν ἴξιμον.
Τῆ ἀπαλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντε τοῦ αἰτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα: τότε αὐτὸ λέξις:
Θεός, ἕρως, πῦθος, σῆμα φάρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου
678. Παββήμα.
Νὰ εἰρηθοῦν οἱ δύο ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν εἰς τὸν πρῶτον προστεθῆ τὸ ἥμισυ τοῦ δευτέρου καὶ εἰς τὸν δεύτερον τὸ τρίτον τοῦ πρώτου, δίδουν γενικὸν ἀριθμὸν τῶν ἀριθμῶν 14.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἄνθων. Ἀναξίως
679. Ποικίλη Ἀρροσιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποσπῶν μεγάλην Ἑνωπαικὴν πρωτεύουσαν:
1, ἄγριον ζῶον 2, δυσάριστον αἰσθημα 3, ὄρος τῆς Ἀσσυρίας 4, Ἀρ-

γαῖος Ἱστορικὸς 5, Μακεδονικὴ γεροσύνη 6, Ἀρχαῖος περιηγητὴς 7, Ἀρχαῖος θεός 8, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστὴν ὑπὸ τ. Ὑπερω. Ἑλληνιστοῦ
680. Φωνητετόλιον
*—φ λ γ ρ—δ ν ν—χ μ
Ἐστὴν ὑπὸ Γρ. Α. Κακρημάνη
681. Γέλιφος
Ο τ μ Ο
Ο τ μ :: τ μ Ο
Ο τ μ Ο
Ο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνακατοσοῦρα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 31
487. Καρότο (μάσο, τ.)— 488. Ἀεσασί (α, Σπὸ, σί, α.)— 489. Ἀἰγρον— Αἰγαῖον— 49. Μισός— μισός.
491. ΣΙ ΜΩΝ 49. **ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ**
ΝΕΦΟΣ (ἔτος, ἴος, οἰ, στέαρ, Ἄσπ.)— 498
ΜΗΛΟΣ— 497. Διὰ τὸ ἄσπ. **ΙΑΣΩΝ**— 497. Διὰ τὸ ἄσπ. **ΣΑΠΦΩ** καὶ ὁ ὄσος, ὁ θ ἄ σ ἰ ος, ὁ ὄ λ ος (ἡ π ὁ θας), ἄ ν θ ὁ ν.— 498. Ἀισαβάν. Χριστιανία, Μόνων, Βενετία.— 498. **ΕΦΛΙΣΤΟΣ**— **ΑΒΥΣΙΝΙΑ** (Ἡρώλης, Φόβος, Ἄλγος) ἰάσων, Σπίνος, Τήνος, Ὁφίς, ΣπἈεος.— 500. Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.— 501. Φί λ ε ἰ ὄ σ μ ἰ σ ἡ σ ω ν, μ ἰ σ ε ἰ ὄ σ φ ἰ λ ἡ σ ω ν (φίλη-δουρή-σ' εἰς ὤν— μισῆ— δασφύ— λ' εἰς ὤν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
(Κ'—369)
Ἀναλλασσο Μικρὰ Μυστικὰ με Ἄσποιον μὸν σπριενεῖ
ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
[Κ'—361]
Σύλλογος «**ΒΡΟΝΤΗ**» — Διαπλάσιαχ «**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**» ἐσυμμάχησαν
Στεργιὸς τοῦ Ἄσους
Πατρικὸν Διαβόλου
[Κ'—362]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΛΛΑΣ
Διάσεις Διαπλάσεως. — Ἀνακάλυψις ψευδωνυμῶν. — Δημοφίλοισμα. — Ἀναμεινάντε ὀνόματα καὶ ἐπιλήψεις!

[Κ'—363]
Ἀναλλασσο c. p., M. M. καὶ ἄτῃν Γερμανικὴν με ἔλους, ἀπ' ἑθείας.— Ὁθῆλα, τί γίνασαι;
Διαβόλης, p. r. ΘΗΒΑΙ
[Κ'—364]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Σύλλογος ἐν Ἀθήναις
Διαπλάσσοινα!... Ἐγγραφετὴ μέλη καὶ ἀντιπροσώποι στον ΠΑΝΥΣΧΕΡΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΣ, ζητοῦντες κακαστατικὸν ὄργανον. Ἀπεθῶν ἔθης: Κων. Λευκαδίτην, Σιολοῦνη 28
Ὁ Πρόεδρος:
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΤΟΥ
[Κ'—365]

Ἄγνωστε, Ρόδιος Κάλυξ, ἀποκαλυψῆς
Ἄτε. Γιὰ ἐνδιαφέρον σας ευχαριστῶ θερμῶς φρονίστα κίλια!
Μεθιλιανὰ τῆς Νίκης
[Κ'—366]
Εὐχαριστῶ ἄσους μ' ευχέθησαν γιὰ τὴν γιορτῆ μου.— **Δημ. Σ. Κόκκινος**
[Κ'—367]

ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ
(Κ'—368)
Γρωιάρα, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας
Τάδε, Νέλιος, καὶ ὅμως σὰς ἔσσυγα, γιὰτὶ δὲν εἶμαι ὁ **Ρασποῦντ.**
Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
[Κ'—369]

Σβεντς, στὴν κληθινὰ τραγικὴν μυστικὴν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος ἔκδοσιν ὑπὲρβαμένον θύματα τῆς, γιὰτὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἐκάναν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν Κυριακάτικον ἐριπῆτὸ μαρ.
Ἀναλ. Κενέτης
(Κ'—370)
Διαπλάσσοινα, ἀναλλασσομεν κἀν ποστὰλ, Μ. Μυστικὰ καὶ ἄλληλα γραφομένη. Γράφετε: **Περίγεια** Ἀδύβροτον, **Περανητήριον Ἰξίως,** ἐν Μυτιλήνῃ.
[Κ'—381]

Ἄετιν Σπουτευτῆ, κόσο μοιάτε
Ἄτις μετάνιες! — **Κ—Σ—Σ**

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Μυθιστορήματα, Διηγήματα, Δράματα, Κωμῳδία]

Ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπάρχονν μόνον τὰκόλουθα. Αἱ ἐπιείκοι παραθέσεις τιμαὶ εἶναι μετὰ τὰ ταχυδρομικά. Τὰ σημειούμενα δι' ἀστερισκοῦ πλεονάζουν νὰ ἐξαντληθοῦν:

- * ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, **Σειρὰ Γ'** (Ἀναθρεφτῆ κτ.) **δρ. 4,50** (5.—)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, **Τόμος Α'** (Φωνιστὴ Σάντρη, Στέλλα Βιολαντὴ Ραχῆ, Παιρσαμὸς). **5.—(5,50)**
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, **Τόμος Β'** (Ψυχολόβββατο, Χερουβεῖμ, Πολυγαμία, Μονάκριβη). **5.—(5,50)**
- * Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ καὶ ἄλλα διηγήματα. **4,50(5.—)**
- * ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΘΗ (ἡ Ἐρως Ἐστὸν ὄμοιο.) καὶ ἄλλα διηγήματα **4,50(5.—)**
- * Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Ἐκδ. Δευτέρα) **6.—(6,50)**
- * ΜΗΤΡΥΙΑ (Ἐκδοσις Δευτέρα) **3.—(3,50)**
- * ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ καὶ ἄλλα διηγήματα **3.—(3,50)**
- * ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ καὶ ἄλλα διηγήματα **5.—(5,50)**
- * ΦΟΙΤΗΤΑΙ δρῆμα. **5.—(5,50)**
- * Ο ΠΟΛΕΜΟΣ (1912) Ἀθην. Μυθιστόρημα **7.—(7,50)**

Τυπώοντα:
Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ, εἰς τόμους δύο. — **ΔΙΑΔΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.**— **ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Γ'.**